

prima instanță: M. Țurcan
instanța de apel: N. Simciuc, I. Cotruță, I. Țurcan

dosarul nr. 2ra-553/18

ÎNCHEIERE

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Stefu Valeriu împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea pe acțiuni „Moldasig” împotriva lui Stefu Valeriu cu privire la încasarea prejudiciului material și cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

La 27 octombrie 2016 societatea pe acțiuni „Moldasig” (în continuare – „Moldasig” SA) a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Stefu Valeriu cu privire la încasarea prejudiciului material și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 13 iunie 2015 în mun. Chișinău a avut loc accidentul rutier cu participarea automobilului de modelXXXXX, condus de Stefu Valeriu și automobilului de modelXXXXX, condus de Turchin Sergiu, iar vinovat de producerea accidentului a fost recunoscut Stefu Valeriu.

Afirmă că urmare a cererilor depuse de persoanele interesate, „Moldasig” SA a întocmit dosarul de daune înregistrat sub nr. D/RCA/15-1067/GE.

Susține „Moldasig” SA că i-a achitat păgubitului suma despăgubirii de asigurare pentru reparația automobilului de model XXXXX. Astfel, prejudiciul cauzat constituie suma de 7931,82 de lei.

Menționează că, la momentul producerii accidentului rutier „Moldasig” SA deținea un contract de asigurare XXXXX din 23 aprilie 2015 încheiat cu Stefu Valeriu – ca utilizator al autovehiculului de modelXXXXX, în calitate de persoană fizică, cu modul de exploatare personal, fiind achitată prima de asigurare în mărime de 396,90 de lei.

Opinează că din pozele aflate la dosarul de daune nominalizat, la locul producerii accidentului rutier din 13 iunie 2015, pe acoperișul autovehiculului asigurat de model XXXXX se afla lampa luminoasă cu inscripția „Taxi”, fapt ce demonstrează că Stefu Valeriu utiliza automobilul în calitate de „Taxi”, transport

auto de călători în folos public.

Relatează că la încheierea contractului de asigurare incorect au fost calculați coeficienții de rectificare, deoarece pentru transport auto de călători în folos public, prima de asigurare pentru un asemenea autovehicul constituie suma de 3780 de lei.

Solicită admiterea acțiunii, încasarea de la Stefu Valeriu a prejudiciului material în sumă de 7931,82 de lei și taxa de stat în mărime de 270 de lei.

Judecătoria Chișinău, sediul central prin hotărârea din 16 martie 2017 a admis integral acțiunea. A încasat de la Stefu Valeriu în beneficiul „Moldasig” SA suma de 7931,82 de lei, cu titlu de prejudiciu material, suma de 270 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, în total suma de 8201,82 de lei.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, „Moldasig” SA a achitat proprietarului autoturismului de modelXXXXXX, despăgubirea de asigurare în sumă de 420 de lei și a achitat către „Claim Manager” SRL suma despăgubirii de asigurare în mărime de 7511,82 de lei. Totodată, conform actului lucrărilor de îndeplinire nr. 471 din 13 iulie 2015, „Claim Manager” SRL a efectuat reparația autoturismului de modelXXXXXX, costul lucrărilor fiind de 7511,82 de lei.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 31 octombrie 2017 a respins apelul declarat de Stefu Valeriu și a menținut hotărârea primei instanțe.

La 22 ianuarie 2018 Stefu Valeriu a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele inferioare au interpretat eronat legea și nu au luat în considerare probele prezentate de recurent și explicațiile acestuia, relatînd despre genul său de activitate în relațiile cu presupuși cumpărători.

Consideră că, nu a practicat servicii de taxi, iar faptul că borna cu inscripția „Taxi” de pe acoperișul autovehiculului de modelXXXXXX, a fost plasată pentru a face mai atractivă oferta de vânzare a automobilului, întrucît duce o activitate de vânzare-cumpărare a mijloacelor de transport introduse pe teritoriul Republicii Moldova.

Opinează că fotografiile anexate la materialele cauzei nu pot fi puse la baza hotărârii deoarece nu este clară proveniența acestora, fiind administrate contrar dispozițiilor art. 146 din Codul de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele.

Conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate constată că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017 (f.d.122-129), fiind expediată părților prin scrisoarea de însoțire cu nr. de ieșire 17070 din 30 noiembrie 2017 (f.d.130), iar recursul a fost declarat la 22 ianuarie 2018, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d.134-136). Totodată, în recurs Stefu Valeriu invocă faptul că a luat cunoștință de decizia recurată la 02 decembrie 2018 (f.d.134), la care instanța de recurs va da credibilitate, întrucît la materialele cauzei nu există probe care să

ateste contrariul. Prin urmare se conchide că exercitarea căii de atac a fost efectuată în termen.

Cu referire la argumentele din recurs precum că, nu a practicat servicii de taxi, iar faptul că borna cu inscripția „Taxi” de pe acoperișul autovehiculului de modelXXXXX, a fost plasată pentru a face mai atractivă oferta de vânzare a automobilului, întrucât duce o activitate de vânzare-cumpărare a mijloacelor de transport introduse pe teritoriul Republicii Moldova, instanța de recurs nu le poate reține, deoarece din fotografiile anexate la materialele cauzei (f.d.9-10, 31) se desprinde că borna cu inscripția „Taxi” era amplasată pe automobilul respectiv, ceea ce presupune că cu automobilul în cauză se prestau servicii de taxi. Or, în conformitate cu pct. 63 din Regulamentul transporturilor auto de călători și bagaje, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.1348 din din 28 iulie 2006, dotarea exterioară a taxiului constă într-o lampă taxi, de culoare galbenă, cu înscrisul "TAXI" pe față și spate, aprinsă permanent în timpul programului de lucru, care conține două lămpi suplimentare, de culori diferite, a căror semnificație, văzute din față, este următoarea: a) în stînga, o lampă de culoare roșie care, atunci cînd este aprinsă, indică poziția "Ocupat" a taxiului; b) în dreapta, o lampă de culoare verde care, atunci cînd este aprinsă, indică poziția "Liber" a taxiului.

Mai mult, cele relatate de recurent cu privire la activitatea de vânzare-cumpărare a automobilelor importate pe teritoriul Republicii Moldova sunt irelevante obiectului cauzei.

Alegațiile din recurs precum că, fotografiile anexate la materialele cauzei nu pot fi puse la baza hotărîrii deoarece nu este clară proveniența acestora, fiind administrate contrar dispozițiilor art. 146 din Codul de procedură civilă, nu pot fi reținute, întrucât norma respectivă prevede înregistrările audio-video, pe cînd fotografiile prezentate sunt atribuite la categoria înscrisurilor reglementate de dispozițiile art. 137 din Codul de procedură civilă.

Completul de admisibilitate constată că, argumentele invocate în cererea de recurs constituie o expunere a genului de activitate a recurentului, relațiile cu presupușii cumpărători care nu pot fi puse la baza recursului, deoarece vizează temeinicia deciziei instanței de apel și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art.386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului. Ba mai mult, acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar normele juridice ce guvernează raportul juridic litigios au fost interpretate elocvent și aplicate just cu respectarea garanțiilor ce derivă din dreptul la un proces echitabil.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și a hotărîrii primei instanțe.

Mai mult, completul de admisibilitate relevă că Stefu Valeriu a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de o instanță de fond și

de o instanță de apel, fiecare dintre care au avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Stefu Valeriu, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de Stefu Valeriu împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea pe acțiuni „Moldasig” împotriva lui Stefu Valeriu cu privire la încasarea prejudiciului material și cheltuielile de judecată.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan